

pflug_ctpg_45_n_34

pflug_ctpg_45_n_34

https://archive.thulb.uni-jena.de/korax/receive/Korax_cbu_00000248

Lizenz: <http://rightsstatements.org/vocab/InC/1.0/>

N. 33. De Reformatione Ecclesie

N. 34. De Reformatione Ecclesiae.

*S*i omnes, qui de vitijs & corruptela Ecclesiarum
nostrarum hoc tempore quærantur, idem sentirent
de ratione, et via, quibus illa emendari possint,
bene omnino nobiscum ageretur. Nam habituri
essemus brevi munito, & munit, meliorem, beatiorēq;
concordem statum, Sed dum studijs partium alij
alio vehuntur, & de re tam necessaria litigare inter
se, & transigere malunt, in summam calamitatem in-
cidimus, neq; enim Germania nostra crederet bello
tam gravi, nisi Schisma hominum temporum tanto
malo materiam nescio quō subijceret. Haerem
igitur alterum evincere necesse est, ut aut patria,
quæ nos genuit, prævitæ ipsi afferamus, aut de
rationibus Ecclesiarum nostrarum, quas singulæ animarum
consensione constituere debemus, contendere desinamus.
Divinus Paulus pro sua, quam ex ipso dei fonte hausit,
sapientia abundante monet, ut non solum sentiamus
idem, sed idem etiam loquamur. Magna est, credite
mihi, vis consentientis Ecclesie, neq; tali Ecclesie magis
non presto est Deus, ut eam spiritu suo, qui ipsa
est charitas, foueat, idq; tanto magis, quanto minus
odia, lites, schismata approbare consuevit. Itaq;
quod sine scelere & calamitate publica prætermitti
non solum potest, ut quietis atq; salutaminis consilijs
consulatur fœderis nostris, & eisq; schisma exanimata

Katal. p. 45. 34.

hanc pestis tollitur, ne id omnes Germani, quotquot
aliquam consilii rationem exagitant possint, inuadere
debeat. ^{omni} Quia in communi alioquin incendio non solum
Simi ciues, sed etiam meliores atque infirmi conciderent,
et opem pro se quisque patriae ferre debent. Ita in tanto
totius Germaniae periculo hinc eam, quam possint, operam
novent, nisi ab opibus recto discedere. Sed se etiam exani
impietatis scelere obstruere maluit. Quamquam igitur quod
in hoc officio gerere pro nostra vicili parte possum per
dignum est, tamen quantum possum, in hoc id libenter
conferam. Idque feceris non mea vlla virtute, sed Dei
immortalis, qui omnia potest in omnibus, est, atque
benignitate. Est igitur mihi positum illud, quod omnis
boni conceditur, ecclesiarum nostrarum talem esse statum,
ut emulationem desideret, quam iustitiae vocabile
reformationem appellamus. Et si. n. Christus constituit
sibi ecclesiam sanctam. Et mandam, quatenus pedes eius
quicquid regenerationis abest, tamen dominum hoc in mundo
hoc plane improprio domicilium suum habet, contrahit
nonnullam labem, qua maiori quidem ipse non tamen
tollit possit. Nam idem dominus noster Iesus Christus,
quam sanctae complexus est ecclesiam, eam non deserui
vult, sed spiritu suo sancto tuetur perpetuo fovet, atque
conseruat, et hinc vniuersam quam sibi desponsauit, vult
esse sanam perpetuam. Itaque quoties eadem vicijs
notatur esse quodammodo deformis, non periri, ut non
sit, sed reformari et reprimari potius debet, ut pristina
suam formam, eamque pulchram, reciperare ac florere
in potestatem possit. Et enim officium boni Medici est, aciem
valetudinem malam, si opus sit, non autem occidere
exortum. Ita boni est pastoris, boni Episcopi de ecclesia
euellere, si qua forte miseremur vitia, non ipsam tamen

disipare. Nam potestas cum qua sumus, data est nobis
ad edificationem, non ad destructionem. Quare
si ecclesijs nostris propalationibus, subuenire voluerimus,
duo nobis conuenda sunt maxime, alterum ne arbitremur
easdem illas cum languere, molimur esse profus,
ut nullo medicamentum removere egerent, alterum vero,
ne tam periculosam faciamus medicinam, qua perime
re illam posset facilius, se sanare. Haec namque vna
est vniuersi capitis, hoc est Christi corpus, cuius vniuersi
membra sunt, quotquot sunt filij dei, atque haeredes.
hoc corpore sublati, nihilo magis aliam cuiusque ecclesia,
in qua ad salutem eternam aspicere queat, mueret,
et inuenire poteris caput aliud, praeter Christum.
Vnde beneficium salutis sine petat, cum non aliud, et
hinc, nomen sit sibi coelo, in quo nos saluos fieri
oportet. Quando igitur viximus concutimur est
maxime, ne vel Ecclesiam ea, qua languet, parte,
non curemus, vel curando periculosius illam tollamus.
Satis est enim aliquam habere ecclesiam, et plane
nullam, quicquid negotium illud primum reformationis
suscipere vult, medium quoddam intra illud parum.
Et nimium tenet necesse est. Quod consuevit si
nec capitis Ecclesiae, quod Christus est, sine corpore
eius, nec corporis sine capite rationem habuerit, nam
qui corpus hoc sic censet curandum, ut a capite id
auellat, non modo non consulit ecclesiae, sed de
hac potius, quantum in se est, monstrat quoddam.
vel sine capite caduere facit. Rursus qui in
alio Christi induendo non dubitat eius corpus uulnere
inque partem distrahere, exeat hic vehementer. Et sanctae
honorum Christi quare, dum Corpus et spiritum eius
inirent tanta afficit, quatenus fixum sit illud,

Reformationem ita curandam esse, ut Christus per celum
 quod caput est totius religionis nostrae, et celum cum
 quidem in iustitia, et veritate ecclesiae vera, quia tamquam
 vincula fortiter christianorum mensura continetur. Quod
 tali nova forma ecclesiae, quae domus dei est, ut
 iam inde ab ortu suo, non melius eius forma aut
 esse, aut exornari ulla potest, Verum ut quod iam
 summam adhibere, id exprimam, de eo ipso agam
 abbas deo explicans, non cum confabulo, qualis sit optimus
 ecclesiae status, praepositi habuimus quandam videri novam,
 ad quam totam reformationis negotia dirigamus, ut
 fructu tandem possimus quod in Ecclesia mutandum sit.
 Unde excolendum, Ac primo eundem videtur
 Christus dominus. Et secundo nos ita colendus esse,
 ut non solum ore, et actionibus, sed etiam
 animo, atque voluntate nomen eius glorificemus.
 Glorificabimus autem illud, si verbo huius crediderimus,
 quod tale omnino erit, ut habeamus veritatem honoram
 Christo, non dubitemus hinc videri esse aeterni patris
 filium. Et e coelo in hunc terram delapsi, ut ex
 Maria virgine nasceretur homo, et secundo innocentissimi
 pro nobis peccatoribus, et filii vero in morte offerrentur.
 Si enim crediderimus Christum se obtulisse pro nobis,
 eaque re, et expiatis peccata nostra, et Deum aeternum
 patrem iustificans de causis videri nobis reconciliasse.
 Certe optimo illi saluti nostrae auctori tantum tradimus.
 Quantum verae pietatis officium postulat. Et enim
 summa bonitatis honor debetur ei, qui tantam nobis
 salutem attulit, et cui deus propterea excellentissimè dedit
 nomen, ad quod celestium omnium, terrestrium, atque
 infernorum genua plaudunt. Cum igitur nos nostra
 atque fides Christum, quem comprehendit ita glorificamus,
 tum voluntas eodem ipso, quod fide precipimus, ad ipsum

re 4

ac pui

Cor 15

200

non dubiam salutis intentione, quod ipsum est credere propter
 ipsum in spe, propter ipsum vicium nostrorum, quia sic de
 praestate sunt, ut eodem deum ostenderimus citius, et
 placuerimus, quippe cum iusticiam hominis, quatenus huius
 mona tantum est, primo mulieris mentis polluta, comparat
 spiritus sanctus in scripturis legitur. Tantum abest, ut
 imunditia iustitiae eiusdem nos deo commendare possit,
 Haec propter ipsum nos, quam quisque ut se ipsum vult,
 ac impietatem suam e communi originis, hinc et suo peccato
 contrariam appetit amittere consuevit, credendum est in re,
 quam nobis Christus sumens atque iustitiam afferimus. Quanto
 enim quisque alienior est, a vero dei cultu, et quod Deo
 tradendum est, sibi arrogat, rixatus, tanto aptior est ad
 eundem colendum, quicquid humili atque summo animo ad
 illum confugit, sed non in se ipso, sed in eodem Christo
 domino nostro Iesu Christo ad ipsum veram ducit, ut eundem
 in se non inuenit, salutis praesidium, id petat ab eodem
 Christo, habeatque hinc veritatis ac bonitatis summe honorem,
 quatenus ad omnes in bonis suam summam emittit, refert.
 Quod cum per se equum, bonum, ac iustum est, tum ad
 nomen Christi laudandi, celebrandi, nihil potest esse
 accommodatius. Est enim hic fortis nobis redemptio, iustitia,
 sanctificatio, atque sapientia, ut quicquid gloriamur in hoc
 Christo nostra gloria. Sine quo quicquid genere ut Christus
 non recte coli, ita ne pietatis ullius, neque iustitiae, neque
 salutis ratio constare potest, qui enim hinc non tribuit
 quod debet, ei utrum omnem probitatem ademeris, nulla
 virtutis aut fortitudinis portem reliqueris. Quare si
 Christum ita ut debes, ueneris, et ueram ab eo
 salutem exoris, non in teipso, quod arrogantis esset, sed
 in eodem Christo Iesu ipsum atque fiduciam tuam ponas,
 in eoque solo gloriae necesse est, Hinc illa Davidis
 vox, Non nobis domine, non nobis, sed nomini tuo

Ro. 3.

(arg) ut ad singula veniamus

da gloriam. Iustificat quidem nos Deus, quatenus ob
redemptionem Christi nobis peccatoribus et filijs reus impositus.
Et quibus ignoscitur eadem tamen in iudicio absoluitur.
Habet igitur hic homo, quo glorietur, sed non in seipso.
Iustificat etiam nos Deus, quatenus Christus commisit
nobiscum de spiritu suo. Et talem omnino inegerat, ut
qui ante fueramus ad malum propensius, nunc bonum
omne appetamus. Et actione proficiamus. Habet igitur
hic etiam homo, quo gloriatur, sed non in seipso.
Iustificat denique nos Deus, quatenus Christi iustitia
longe prestantissima ornamur. Itaque nobis non aliter se
si sit plane nostra, imputatur. Et tamen Christus cui
peccata non noverat, se fuit peccatum pro nobis, ut
nostra peccata expiaret. Ita nos cui fuit peccatum non
vivimus, iustitia dei afficiamus in ipso. Quae quidem
iustitia necessario accedit ad eam, quae renovationem
spiritus sancti confert. Quia et si animis hominis ita
excolitur, ut mente in coelum extensus deo serviat, non
desinit tamen legi peccati carere. Nam hoc cum
spiritu profectio pugnat. Finit illa carnis nostri im-
becillitas, ut etiam si optimis sit virginitas, et omni
crimine vacuis, tamen sine peccato imitatio non
vivat. Quia enim dicit se peccatum non habere scriptum
desipit. Et veritas in eo non est, inquit loannes.
Quo magis iustitia hoc Christi omnis homo eget, ut
induas bonum, ut sit ea impetibilem eius lateat, ut
ipso splendore alienae bonae iustitiae, sed sibi tu imputator
eiusque profectissime premis, quasi ei nihil ad summam
iustitiae perfectionem desit. Quod nobis, qui in
hoc vita purgationis nostrae misericordia dei profectum
indigemus, tanto plus consolationis affere solet. Quanto
magis agnitis enim nos a iustitia dei iudicio deterreret,
Non introcas, inquit David, cum fructu tuo domine.

cumularunt.

2 cu 5

in istum versum

ro 7

pal 5

1. lorum.

Itaque quare ut
improbum nostrum
labat sub peccato
iustitiae Christi
imputatur hoc quod
homo est a bono
qui cum sit peccator
culam malitiae et
imputatur hoc
quod bonum. et in quodam impetatur, ut
imputatur malum ut et ad bonum
ad summam iustitiae deus induatur.

Phil. 3.

ut christum
agnoscat

neque potest mercedem mercedi iudicare. De perfectione
autem iustitiae quid dicam? Apostolus Paulus scribit
philippensis. in hac vita perfectum esse neminem, nisi
qui se imperfectum esse agnovit. Habet igitur etiam
hic quo te in ipso summas, ut Christi nomen eo magis
celebrare possis, cui nimirum perfectionem iustitiae suae ita
communit nobiscum. ut quod nobis hic desit, ut nobis
id perfectio illius communitur. Quod igitur ad officium,
quo Christus colendus est, attinet, nulla est vita nostra
parva, quae eodem ipso vacare debeat, nulla item
salutis nostrae ratio, cuius imperare possit. Quicquid
Christi dominum nunc atque redemptorem non simul
glorificet. Et tamen sine peccatorum terrorum veniam ex-
petit, sine iustitiam desiderat, sine acceptum excoli,
Et in omni bono augere cupit, sine peccata actionibus.
tuis promissa expetit, sine denique ad salutem et vitam
aeternam aspirat, necesse est ad Christum omni boni
fontem confugias, ac credas tantum te ex eo habere
quantum satis sit, non in ipso tantum in salutem
plena conquiescas, et Christum non solum amas, hoc est
fide, spe, et charitate. Quod ad cultum laetitia urbe
mentis perat. Sed ore etiam colas, ut quod
dominum angelum, quod superbia e caelo detrahaverat
calus fecit, id per cultum ad animi humilitatem, atque
summis, sed tamen ad deum exulta perfectum
faciat. Habet hic perfectum omnium pietatis
eius. Quia Christum ut cultus Ecclesiae, hanc colere,
noverimus, ac salutem ex eo sumi habere, et
potest, et debet. Quae sine fructu animi hominis
et a seipso detrahitur in Christum, qui sedet ad dexteram
patris quodammodo transfert, ut in eo est

domus

summi nostri bonum, in eo ille habeat perpetuo.
ut si plane in bono, non potest illa alia forma vel
melius esse, nisi ad utramque partem apte. *Item*
itaque propinquant sibi doctores ecclesiarum, in bono
tunc, ac saltem, certissimam intuentur, eamque
verbo dei sic docerent, ut primo doceant po-
nitentiam, deinde fidem in deum, atque postea
charitatem, postremo actionis huius, quae sunt
+ sacrificia spiritalia. *Docentibus autem ita doceat,*
ut leges severitate terrent animos, quo peccati
quemque sui poeniteat vere, idemque intelligat sibi
in meritis suis non esse ad salutem praesidium ullum,
sed attritus et fructus cogitatione tali statuit
se misericordia dei, et redemptione per Christum
egere. *Item* genus max. subinungatur Evangelium,
quod animus hominis miserum sit attritum, atque
iacentem dicitur, ut occidat se non eundem suo,
sed Christi merito veniam peccatorum impetrare,
sed etiam iustificari, nec iustificari solum, sed
etiam deo adoptari filium, ut sit haeres eundem
dei, Christi autem coheredes, hoc est Evangelium
et verbum dei, quod e scriptura legitur, promittit,
et nobiscum quodammodo paciscatur sunt necessario
exhortanda, ne deum vanitatis infirmos, eundem
per se misericordissime faciat, qui autem ita cecidit,
idem etiam confidat deo, in Christi sanguine,
unde bona illa omnia ad nos permanant, spem,
atque fiduciam suam collocet necesse est. Quae
exhortatio fiet, ut deus in seipsum sibi promittit,
salutem neminem. Itaque sic exhortanda est eadem
per Evangelium, ut quanto minus homo, qui
peccatorum suorum confusus sumere sibi potest,

ne soli uerba
plus impetrent
sed

i. Ioan. 5.

tanto magis ne dominum se erigat, gloriatur, et nomen
huius celebrat. Quod si in hunc modum pastores
docuerint, quatenus Christi ducunt enim ad fontem
salutatoris, unde fidenti animo dona illa longe
optima habentur, nec idem locum de charitate,
cuius utilitas latissime patet, praetextu debent
debent, quam si depulerent, ut melius posset, neque
iustificari quidem, neque reconciliari deo. in cuius
praesentia non infirmatur charitas, quod simul
ac continetur homini, non deum amplius timet ut
seruus, sed diligit potius, atque iacet, ut filius.
hinc praedari illi animorum motus, et quasi
impetus, ut sponte sua faciat homo, quae praecipit
lex, et deo patri optimo non inuitis obediat,
hinc bonorum actionum sententia optimi, tunc, et
arbore fecundissima nascuntur. *Item* charitas
et quae ab hac praesentia actionis opera, deum
non solum uoluit, sed etiam ad salute misericordiam.
Nam Christus ipse docet omnem salutem in se
fieri sententiam, a patre suo, ut auxilium, praestari,
ut sanctum liberum ferat, qui autem non fecit
sententiam, tolli enim, necesse est, colligi, ut in eundem
coniacatur atque accedat. Seruus enim sciens
voluntatem domini, et non faciens uoluntatem
placis multus, qui diligentius monendi sunt
Christiani, ut legem charitatis uolent, contra
quam quicunque facit, idem amittit filium dei
uis, et uacat in seruilem peccati atque personam,
et sit aeternae mortis reus. Quam, ante charitas
quam uoluit alia omnis dei domus ante ponit,
commendanda est summe facere, et est tanta uoluntas
uita aeterna, hic amittit opus est, ne existimet.

Sed hunc in
per se est

que actionis bona
lo. is. bona quae

a. et bona quae

quoniam
i. Cor. 13.

Sed in hoc in genere cautione opus est, ut cum
charitas commendanda sit maxime, ut in
plena, et domus non amittatur, sed appropia uita
reuerentia, et ut non prius ut hunc a seipso
habeat domum in deo deo est, neque prius non
in seipso in hoc uita, ut non in multis laboribus
et pacem tunc praesentem conferat debent.

potest

1. aq. hoc co. dilecti
dandum est q. quod

vt cu

homo se a seipso percipit, domini enim dei est,
coquet etiam non ita se peccat in hac vita, ut non
in multis ablatum. Et non paucos peccatos sum
confiteri debeat. Sed distinet, tanto magis se
a Deo detolli, atq. ornari, quanto nimis excoget
se, immo quanto magis summittit se, atq. deiciat.
Quid enim Christus ipse nobiscum patris est, cui adire
sentis, eiusdem domini nostri fidem in dñm
placit uocat. Sic igitur homo, quanto magis in
officio humilitatis continetur, tanto magis in Christo
seruatore nostro sperare, etiam glorificare et potest
et solui, atq. ut huius honor dñm a patre
et spiritu sancto spmgi non sine potest, cett. quatenus
Christum ut dñm colamus, eadem etiam patrem
et spiritum sanctum colere iudicemus, ut tres quidem
personas, et unum in essentia dñm ueneramus.
nata, omne nullum in nostram culpam confessamur,
et uicem bonum omne huius minus benignitati
acceptum referamus, eadem ipsum cum singulari
animorum exaltatione, ac exaltatione significatio
declaramus.
Videmus nō qualis esse debeat.
et forma pietatis uera, quā Christum colamus, et
doctrina, quā ad eandem illam exultandum,
fundamentum, peruenire iudeatur, et uia iam
constat, quid in toto hoc genere hominum et rectum
sit, contentum huius per se quodammodo dñm
iudicemus, ut facile appareat, quid in Ecclesie
nostris corrigendum sit, et quatenus eadem sint
reformanda, sed tamen non alienum fuerit ab
instituto nostro, si scilicet uita, si que in doctrina
adant, monstretur. Ut uisum est uel poenitentia

mar. 1.

gal. 5.

sine fide in deo. Et si fidei sic poenitentia daret,
etiam poenitentia esset, animi aduersus
a peccato, frangere atq. deprimere, Sic fidei est,
incentum quodammodo excoget, et in deum con-
uertere, ut homo accedat cum fide ad thronum
misericordie, et inueniat gratiam in tempore
opportuno, qui iustitiam alterius hominis diuellat
ab altro, utrumq. manum relaxet, ut Christus
dominus noster non frustra quas has doctrinas
inter nos commiserit, cum doceret agere poenitentia.
Et credite Euangelio, Cavendum est igitur, ne
sentes has serpare, cum qui ad poenitentia tri-
minos nostras fludere uult, doceat desperare,
qui autem fidem a poenitentia spiritum sanctum inuocat,
eo impellat, ut deum quam ore confitearis, fortis
mores.
De poenitentia autem cum
agere, peccata recte distinguas necesse est, utendum
est iustis ceteris eorum, qui peccata venialia cum
mortalibus confundunt, quasi aut nihil inter sit
inter peccatum, et. Et tamen
aut tamen nihilominus peccata sit, et
peccatum, Cadit hoc etiam in sanctos, qui propter id
iustitiam ueram non amittunt. Et hoc tale est,
ut charitatem uideat, et eadem de ipso iustitia
atq. salutis statu nos detineat, talia enim qui non
regni caelorum heredes non erunt, Inquit sanctus
qui iustitiam mortalia peccata, et uenialia, parua
facit, homines ad flagitia mouet, dum persuadet eis
aque delinquentem hominem, qui uoluntate tantum
turbat, et uacillet, ac cum qui uoluntate factis
amulet, nec magis in potestate hominis spiritus
situm esse excusina, si illa imbecillitatis peccata fingere

confundir-se com a diferença

donor,
recd.
march 6
1 loan 1

Quod totum poenitentiae totumque conuulsit, atque usque peccata etiam distinguenda sunt a doctoribus ecclesiae, illa etiam poenitentia quotidiana ab ea quae cuiusque causa suscipitur, fallitur. Quia peccata uaria et determinata nimis, nec possunt pro his tendendum esse peccata, et occurrere cum sanctis. Et dimittit nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris. Sed hoc totum poenitentia genus diligenter discernunt a poenitentia cuiusque. Nam sanctus, quem poenitet peccati sui, si quidem in principio sermone pro se excipere debet, et qualem ex fide uiuit, non solum ueniam, sed etiam impunitatem omnem conferunt, necum enim poenitet peccatum nostratum pro animi ingenuitate, ac fidendo ad Christum, huius misericordiam dei confidit, et si impetrat remissionem culpae, et poena externa ut quoniam expectat, tamen deus pro iustitia sua potest et poenas temporales pro flagitiorum qualitate infligere. nec enim antea coercere debuit. Quia peccata alij uixit seipsum. Si enim nos ipse iudicauerimus, non iudicauerimus a domino, nisi sanctis. Quod poenitentiae genus si uide sit ad misericordiam iustam dei seruitutem, statuerimus documentum. Daniel, Nabuchodonosor, et Ninus, et Caudam regem. Poenitentia non hanc partem doctrinae christianae uel praetermittit, uel aspernit. Consistit si antequam in peccatis fuerimus fuerit illi poenitentia, nunc tanto esse utiliores, nimis praetermittendum, quanto magis deus in hominibus reuertitur, et tela illa sunt in quibus nostris magis inueniuntur. Quod minus audiendi sunt, qui in carni

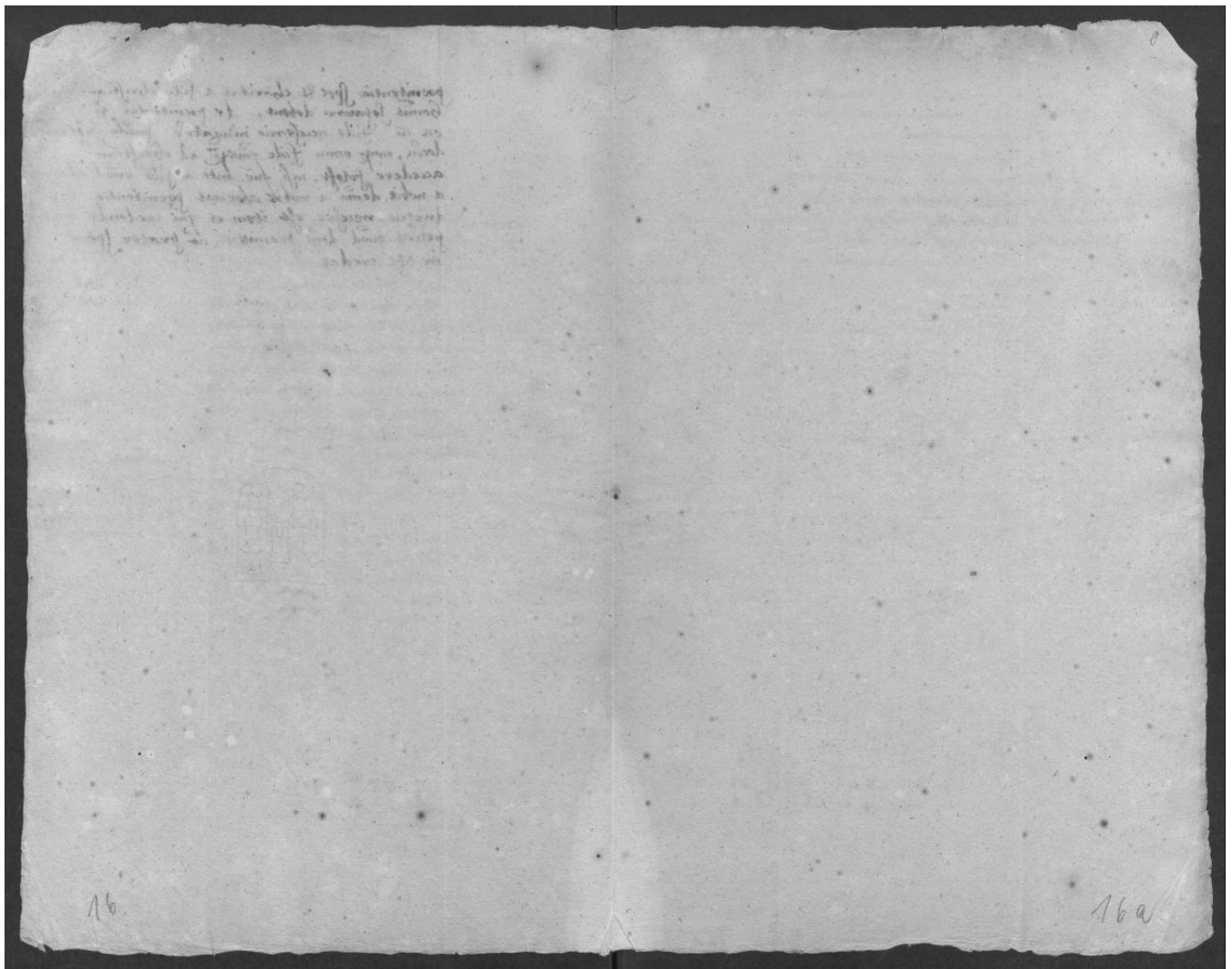
42

[illegible]cont. pag. 45³⁴

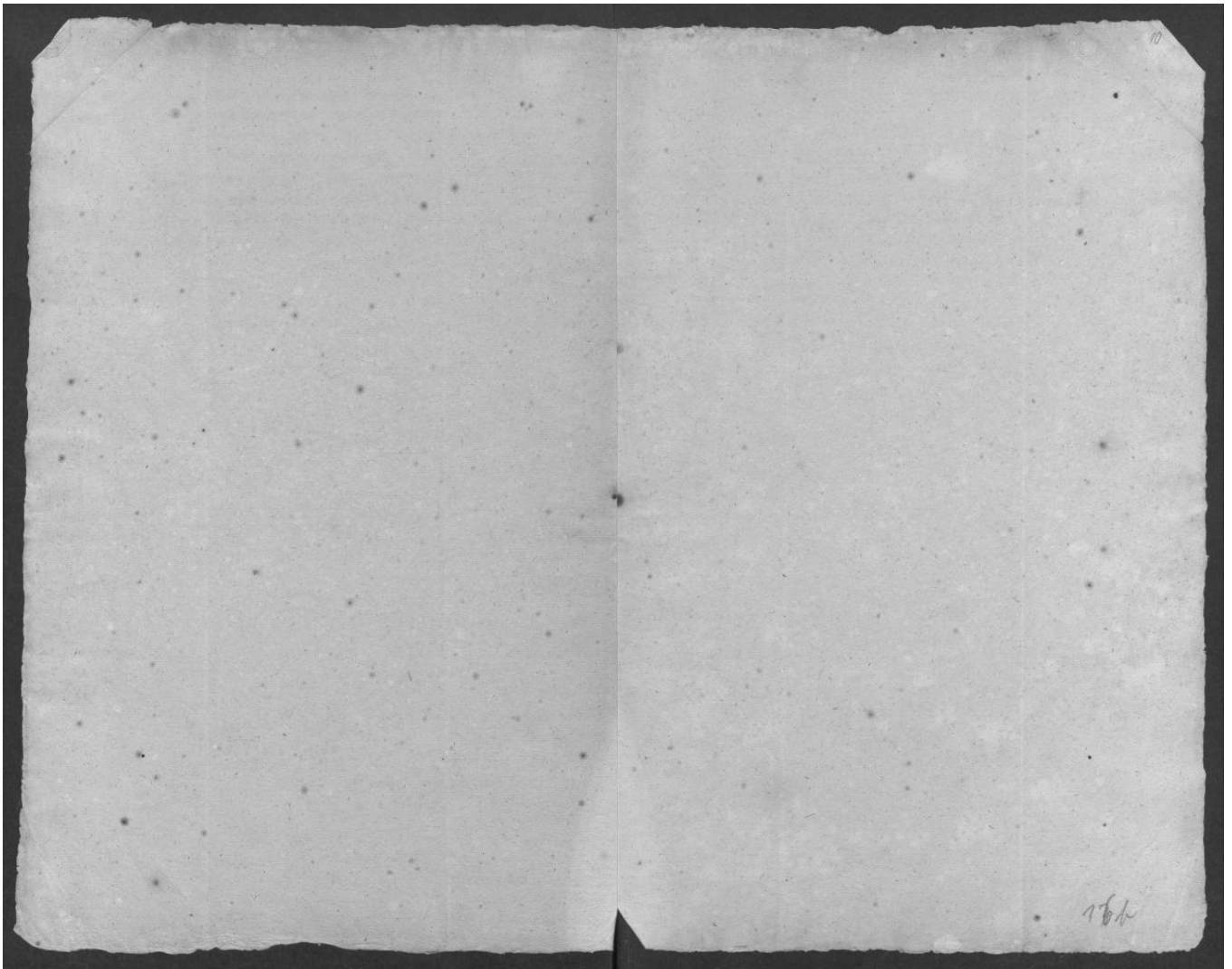
merito secundum debemus, et non secundum exani.
 Quia igitur operibus et ex operibus etiam in
 iustificatione a nobis pietas sua defertur, deum
 a Christo primum est, id a seipso petat,
 et a seipso tradenda est gloria cum in se
 convergentes transierit.
 Sic itaque futurum est hominum non suo
 merito, sed fide quae quidem in Christo meritum
 meritis suis, suam conferre iustitiam
 impetrare, ut ex his gloriantur sui, in deo
 tantum gloriantur: nam qui tali animo atque
 voluntate accedit ad fontem salutaris hominis
 iude, quod expectat, et quantum satis est, ac
 ipsum ipsum nova pietas colit, ut ex sententia
 facilius constet. Et si igitur committitur
 non est, ut ad impetrandam iustitiam gratiam
 cum fide opera necessaria iungenda esse.
 In enim cum iustificatus es, opera bona ad fidem
 tuam accedant necesse est, ne quam velis
 possessionem iustificationis amitti, retinere ea.
 Et in momento prout qualiter possit, cum
 prout in coelestis a seipso prout salutem
 Christo iustitiam, ne si fuerintque suae fuerint
 opere. Prout autem absque, et prout
 in rem non iustitiam. Prout sunt, qui bona
 opera a fide in perpetuitate iustitiae coniungunt.
 Cum is homin qui iustitiam facit, iustus sit,
 ut scriptum est apud Iohannem. Cum enim
 qui iam iustus ex operibus iustificari hoc est
 iustitia cumlari necesse est. At minime

ac nisi bene operetur in magno
 si fides eius a plane merita
 et autem facit contra
 o facit apti

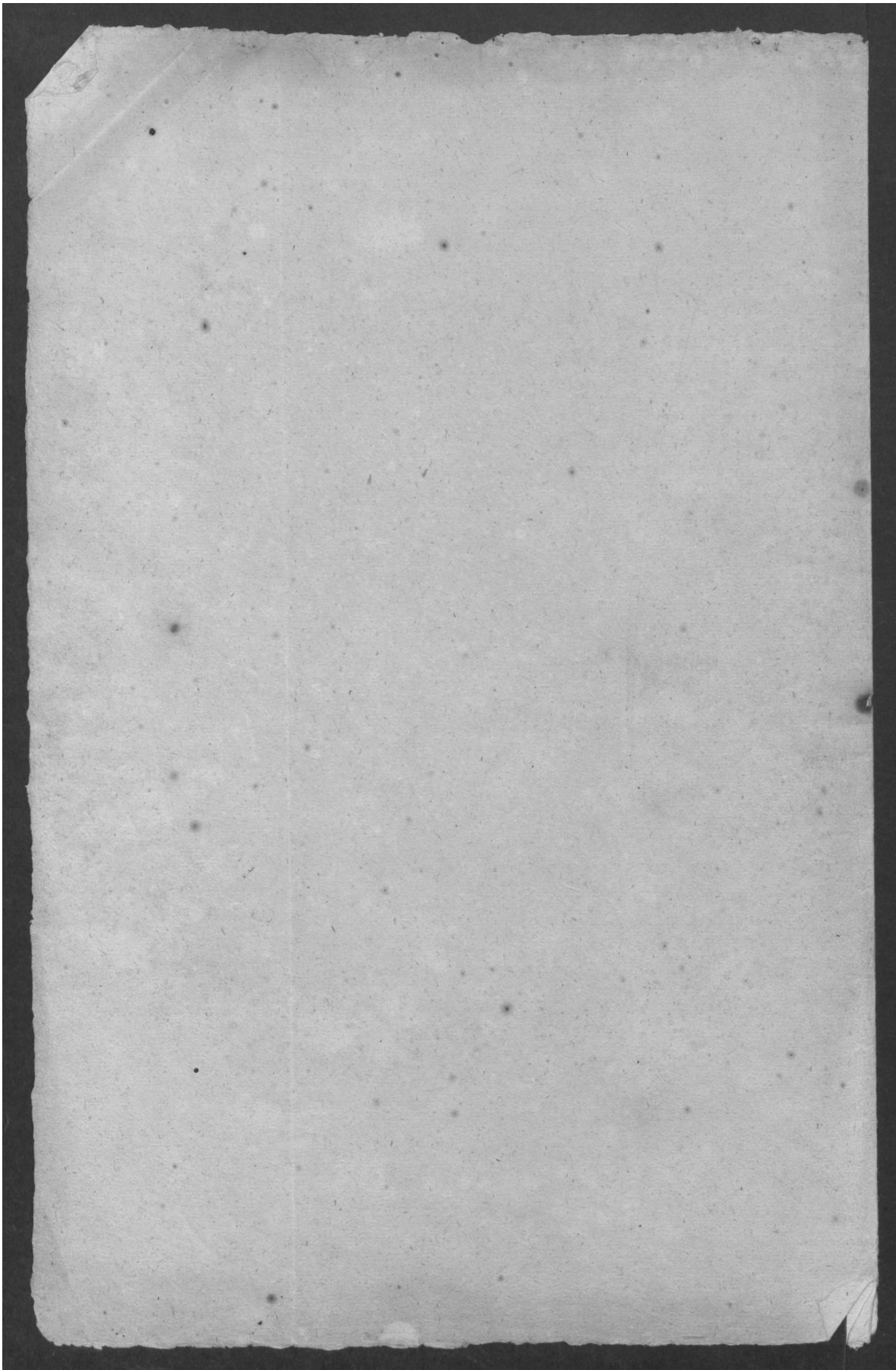
poenitentia spes et claritas a fide christiani
 hominis separari debent, et poenitentia
 ea cum fide necessario iungatur tanto superius
 decui, magis enim fide magis ad christum
 accedere potest, nisi quod ante a seipso quod alius
 a nobis deum a nobis alius poenitentia de
 duxerit, necesse est item ei qui credendo in
 petat, quod deus promittit, ut prout spiritum
 in spe credat.

Korax_derivate_00001766:/VDS_Z_pflug_ctpg_45_n_34_009.tif

Korax_derivate_00001766:/VDS_Z_pflug_ctpg_45_n_34_010.tif

Korax_derivate_00001766:/VDS_Z_pflug_ctpg_45_n_34_011.tif